

χνηέντως ἐπὶ τῶν ὕλων, ἄφινε περίεργον λάμψιν, ἥτις διαθλωμένη πάλιν ἐπ' αὐτῶν, ἐξεχύνετο εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν κανονικωτάτῃ ἰσομετρίᾳ καὶ παρεῖχε πάντοτε τὸ ἀκριβὲς θέαμα φυσικοῦ ἡμερινοῦ φωτός.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.]

Timeson

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

[ΤΟΥ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ]

(Συνέχεια, ὅδε ἀριθ. 263.)

Τὰ Λουκούλλεια παραθέματα διαδέχονται ἄλληλα μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος, καὶ μεγίστης ἀφρονίας τιμώσης τὴν ὄρεξιν τῶν συνδαιτυμόνων. Εὐρισκόμεθα εἰς τὰ ἐπιδόρπια (dessert), καὶ αἰσθάνομαι ἤδη ἐπὶ τῶν πυρποληθέντων ὑπὸ τοῦ καμπανίτου χειλέων μου τὴν μαλθακὴν καὶ δροσερὰν ἐπαρὴν γευστικωτάτου τεμαχίου πέπωνος, ὅτε ἀκούεται στενωρεῖα καὶ ἐπίσημος ἡ φωνὴ τοῦ παρὰ τὸν Πρόεδρον τοῦ Συμποσίου κήρυκος ἐπιτάσσοντος ἢ μᾶλλον ἐπικαλουμένου σιωπῇ (pray, silence), διὰ τὴν προταθησομένην ὑπὸ τοῦ Προέδρου πρόποσιν. Ἐν τῷ ἄμα, σιγῇ θρησκευτικῇ διαδέχεται τὸν συνεχῆ θόρυβον τῶν ὀδόντων, τῶν παροφίδων, καὶ τῶν διαλόγων. Ὅλα τὰ βλέμματα στρέφονται μετ' ἀγωνίας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Προέδρου, τὸν ὅποιον εἶναι νομίζω ἢ καταλληλοτέρα στιγμή νὰ παρουσιάσω. Ὁ νεαρὸς οὗτος Πρόεδρος εἶναι ὁ τύπος τῆς Ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας. Εἶναι πλήρης γλυκειᾶς ψυχρότητος, καὶ ἀξιοπρεποῦς συμπαθείας. Ὁρατὶν κανονικώτατον ὡσεὶδὲς πρόσωπον ἀποκλίνον ἐν μέρει πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν διασκευὴν τῶν χαρακτήρων τοῦ Βύρωνος. Ὁφθαλμὸς μεγάλος καὶ πλήρης ἐκφραστικότητος. Μέτωπον εὐρὺ, χεῖλη λεπτότατα ἀπηλλαγμένα τῆς φορτικῆς σιγῆς τοῦ μύστακος καὶ ῥίς Ἑλληνικωτάτη. Εἰδὸς τι πικρίας διαχύνεται εἰς τὴν ὄψιν του, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ μειδίαμα ὅπερ ἐνίοτε ἀφίνει νὰ πλανᾶται ἐπὶ τῶν χειλέων του εἶναι μειδίαμα σκεπτικόν, νωχελές, συνεσταλμένον, ὡς ἐὰν ἔχει ὁμοίως ὁ νεαρὸς Λόρδος ἵνα μὴ δεῖξῃ ποτὲ τοὺς ὀδόντας του, τοὺς ὁποῖους μὲ ὅλην τὴν ἐπίμονον προσοχὴν μου δὲν ἠδυνήθην νὰ διακρίνω. Εἶναι μόλις εἰκοσιοκταετής. Πλὴν ἐν ᾧ ἅπαντα τὰ χαρακτηριστικὰ του φέρουσιν ἕκαστον κατ' ἰδίαν τὸν τύπον τῆς σφριγώσης ταύτης ἡλικίας, τὸ σύνολον τούτων ὅμως φέρει ἀόριστόν τινα σφραγίδα νωχελείας, πλήξεως, κόρου, ἐμπαθείας, ἥτις τῷ παρέχει τὴν ὄψιν εὐαίσθητου ἑραστοῦ, δυστυχῆσαντος ἐν τῷ πρώτῳ του ἔρωτι. Ἐν τούτοις ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις εἶναι πολὺ ἀπίθανος, καθόσον ὁ κόμης Rosebery, ἔχει πρὸ πολλοῦ συζευχθῇ, ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, μετὰ ὡραίας καὶ πλουσίας Ἰσραηλίδος, τῆς κόρης τοῦ περιφήμου Ροτσαίλδ. Ὁ πωδὴποτε ὁ εὐγενὴς Λόρδος ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν εἰκόνα τῆς ἐξημμένης εὐαισθησίας, καὶ δὲν ἠπόρησα μαθὼν ὅτι πρὸ τινος καιροῦ, ἀγορεύων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ὑπέστη τοιαύτην πλημμύραν αἰσθήματος, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων.

* * *

Ὁ φιλέλλην οὗτος κόμης δὲν δύναται ν' ἀποκρύψῃ τὴν δόξαν ἣν αἰσθάνεται διότι προεδρεύει τῆς Ἑλληνικῆς ἐκείνης καὶ φιλελληνικῆς ὁμηγύρεως. Ἐνθ' ὁ γηραιὸς ἱππότης τοῦ ὑψηλοτάτου τάγματος τῆς Περικνημίδος, ὁ ὀγδοηκοντούτης κόμης Shaftesbury, μόλις τὴν ἀριστερὰν τοῦ Προέδρου θέσιν κατέχει, ἡ Ἑλλὰς διὰ τοῦ εὐγενοῦς ἀντιπροσώπου τῆς κ. Γενναδίου, κατέχει τὴν τιμητικὴν δεξιάν. Ἡ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία τοῦ ἐπιτετραμένου τὰ τῆς Ἑλλάδος, εἶναι τόσον αἰγλήσσσα, ὥστε δὲν ἐπισκιαίζεται καθόλου ὑπὸ τῆς ἀριστοκρατικῆς λάμψεως τοῦ προεδρεύοντος Λόρδου καὶ ἐν ᾧ ἡ θέσις του μεταξὺ τῶν ἐπισήμων τέκνων τῶν λαμπροτέρων Ἀγγλικῶν οἰκογενειῶν, εἶναι τόσῳ φυσικῇ, ὡς ἐὰν καὶ αὐτὸς ἀνῆκεν εἰς ὁμοίαν οἰκογένειαν, ἀφ' ἐτέρου ἢ χαρίεσσα ἔκφρασις καὶ τὸ ἀένναον μειδίαμα τοῦ κ. Γενναδίου, συγκρινώσιν ἐπὶ τὸ ραιδρότερον τὴν σοβαρὰν καὶ μελαγχολικὴν ἐντύπωσιν τοῦ σεβασμοῦ ὃν ἐπιβάλλει ἡ νωχέλεια τοῦ ἐνὸς τῶν Λόρδων καὶ ἡ ἡλικία τοῦ ἐτέρου.

* *

Ὁ λόρδος Rosebery ἔχει ἤδη ἐγερθῇ ὅπως προτείνῃ τὴν πρώτην τυπικὴν πρόποσιν ὑπὲρ τῆς Βασιλίσσης. Τὴν ἔγερσιν του συνοδεύουσι χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίαι τόσον ζωηραί, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα ὅτι κεραυνοὶ διατρέχουσι τὴν αἴθουσαν. Ἡ ἀπερίγραπτος αἰσθηματικὴ ἔκφρασις καὶ ἡ φυσιογνωμία ἣν λαμβάνει πρὸ τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης τοῦ γενικοῦ πρὸς αὐτὸν ἐνδιαφέροντος αὐξάνει τὰς ἐπιδοκιμασίας, τὰ δὲ χειροκροτήματα παρκατείνονται ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα χρόνου, καθ' ὃ ἅπαντες εἶναι πλήρεις συγκινήσεως, ἐν ᾧ αὐτὸς, τὸ ἀντικείμενον τῆς ζωηρᾶς ταύτης ὑποδοχῆς, κλίνει πρὸς στιγμὴν τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς παλάμης του, ὡς ἐὰν ἡ μεγάλη αὐτῇ δι' αὐτὸν δόξα τῷ ἔφερε σκοτοδίνην, ἢ τῷ προὔκαλει δάκρυα. Μετ' ὀλίγον τὰ χειροκροτήματα παύουσι, καὶ ἡ φωνὴ του ἀρχίζει ν' ἀντηχῇ. Εἶναι φωνὴ ἰσχυρὰ καὶ περιπαθὴς πλὴν ἐν μέρει τραχεῖα καὶ ἀπότομος. Τοῦτο δὲν κωλύει καθόλου τὴν διάδοσιν τοῦ θελήτρου, ὅπερ ἐπιβάλλουσιν αἱ μεγαλοπρεπεῖς ιδέαι του. Ἐν μέσῳ τῶν ἐπαυληνυμένων χειροκροτημάτων, ὁ ἀκραδάντος οὗτος ὑπῆκοος τοῦ Συντάγματος προφέρει τὸ ὄνομα τῆς Βασιλίσσης του μετὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ θρησκευτικοῦ λάτρου, καὶ μετὰ τῆς περιπαθείας μεσαιωνικοῦ ἱππότου. Μετὰ ὑίκης σχεδὸν φιλοστοργίας, ποιεῖ αἰσθηματικὴν μνείαν τῆς προσφάτου ἀποπείρας κατὰ τῆς ἐστεμμένης κεφαλῆς τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, ἐν ᾧ ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω πρὸς τιμὴν τῶν παρευρισκομένων ἐκεῖ συμπολιτῶν μας, τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος ἀφίνουσι παράτεταμένους ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας ὑπὲρ τῆς Βασιλίσσης τοῦ ἔθνους ἐν ᾧ εὐρίσκονται. Τέλος ὁ ἀγορητὴς προτείνει τὴν ὑγίειαν τῆς Χαριτοδρύτου Μεγαλειότητος, καὶ εἰτα ἐπανακλήθεται, ἐν ᾧ τὴν αἴθουσαν ἄπασαν πληροὶ ἡ συνήθης καὶ μόνη ἀπάντησις εἰς τὴν τοιαύτην πρόποσιν, ὁ ἀρχαῖος, βραδύς, καὶ γλυκύτατος ὕμνος «God save our Gracious Queen», ὅστις ἀπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς γενεᾶς τῶν Στιούαρτ, μέχρι τῆς νῦν βασιλευούσης οἰκογενείας, εἶναι τὸ ἐπίσημον βασιλικὸν ἄσμα.

* *

* * *

Ἦδη ὁ ἀριστοκρατικὸς πρεσβύτες, ὁ Λόρδος Shaftesbury, ἐγείρεται ἵνα προτείνῃ τὴν πρόποσιν τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων. Εἶναι ἐθνουσιῶδες θέαμα νὰ βλέπῃ τις τὸν μέγαν τοῦτον εὐγενῆ, οὗτινος τὰ ἔτη ἐδάρυνον τὰ βλέφαρα, πλὴν δὲν ἀφῆρσαν τὴν ἐπιβλητικὴν ἀξιοπρέπειαν, ἰστάμενον θρησκευτικῶς, ὅπως μετὰ μεγίστου σεβασμοῦ, καὶ τιμητικωτάτων ἐκφράσεων, εὐχρηστὴ τὴν ὑγιεῖαν ἐνός πρίγκιπος, ὃν καθιστᾷ ἐνδοξον τὸ ἔθνος τοῦ ὁποίου ἀνάσσει. Ὁ φιλόφρων λόγος τοῦ γηραιοῦ κόμητος λήγει, ἡ ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος πρόποσις ἐκτελεῖται, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ παρὰ τῇ Αὐλῇ τοῦ ἀγίου Ἰακώβου ἀντιπρόσωπός του ἐγείρεται ἵνα ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρόποσιν ἐν μέσῳ ἰσχυρῶν καὶ παρατεταμένων χειροκροτημάτων. Ἡ γλῶσσα τοῦ κ. Γενναδίου εἶναι ἀνάλογος τοῦ κομψοῦ ἐξωτερικοῦ του, καὶ αἱ ιδέαι του ἀντάξιαί τῆς ὑψηλῆς θέσεως ἣν κατέχει παρὰ τῇ ἐπισημοτέρᾳ τῶν Αὐλῶν. Γλυκύτης, εὐστροφία, ἐλευθερία, περιπάθεια, ἐκλογὴ λέξεων, εἶναι τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγορεύσεώς του. Αἱ περίοδοί του ἀποτελοῦσιν εἶδος διαυγοῦς χειμαρῶν, αἱ φράσεις του διαδέχονται ἀλλήλας μετὰ ῥυθμοῦ μουσικοῦ καὶ αἱ ιδέαι του εἶναι ἀστραπιαῖαι, συμπληροῦσαι μετὰ κατὰπληκτικῆς ταχύτητος καὶ δεξιότητος ἀλλήλας. Δὲν δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁμιλεῖ ξένην γλῶσσαν, τόσον ἀδίστατοι εἶναι αἱ ἐκφράσεις του, καὶ τὸ σύνολον τοῦ λεκτικοῦ του εἶναι τόσον ἐντελές καὶ ἐκλεκτόν, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀγγλοὶ θαυμάζουσι τὸ ἐμπεριεχόμενον ἐν αὐτῷ θέλητρον. Ἐν τῇ ἐπαγωγῇ ῥοῇ τῆς ἀγορεύσεώς του, κατεχόμεθα ἅπαντες ὑπὸ ἀδιασειστός μαγείας, ἐν ᾗ ἡ γλυκύτης ἥτις ἐν αὐτῇ ἐπεπόλαζε, ἐδαυκάλιζε τὰ ὦτα τῶν ἀκροατῶν ὡς τερπνὸν ἄσμα, οὐ τὸ τέρμα οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ. Ἐν τῇ περιστάσει ἐκείνῃ κυρίως ἡ ῥητορικὴ του δεινότης ὑπῆρξε μεγάλη. Διὰ λαμπροτάτων ἐκφράσεων, ἀπήντησεν εἰς τὸ τυπικὸν μέρος τῆς προπόσεως τὸ ἀφορῶν τὸν βασιλέα του. Εἶτα ἡ ἀγόρευσις του ἔλαβε γενικώτερον χαρακτῆρα, καὶ δι' ἀπαραιμύλων ἐκφράσεων, διετύπωσε τὰ αἰσθήματα τῆς Ἑλλάδος ἰδίᾳ πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, ὑπὲρ ἧς ὁ λόγος του ὑπῆρξεν ἀληθὲς διθώραμβος πληρώσας συγκινήσεως καὶ τὰς ψυχροτέρας διπλωματικὰς καρδίας, ἐπέρανε δὲ τὸ μέρος τοῦτο διὰ πνευματωδεστάτης παρειαγωγῆς τοῦ ἀγγλικοῦ εἰδώλου, τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας, τοῦ ὀνόματος τῆς ὁποίας ἐποίησε μνεῖαν ὑπὸ κολακευτικωτάτας ἐκφράσεις. Ἀλλὰ τὴν σφραγίδα τῆς ἐντελείας ἐνετύπωσεν ἐπὶ τοῦ λόγου του, ὁ ἐπιδέξιος τρόπος, καὶ ἡ ἀξιεπαινος εὐγένεια καὶ ἀμεροληψία, μεθ' ὧν ἠθέλησε νὰ λαμπρύνῃ τὸ ἔθνος του, διὰ τῆς ἴσης τιμῆς καὶ ἀξίας, ἣν ἀπέδωκεν εἰς ἅπαντα τὰ πρωτεύοντα πολιτικὰ πρόσωπά του. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐξετάσω καὶ ν' ἀκριβολογήσω κατὰ πόσον ὅσα ὑπὲρ αὐτῶν εἶπεν ἦσαν ἀληθῆ, καὶ κατὰ πόσον συνῆδον πρὸς τὰς ἀτομικὰς του πεποιθήσεις, ἀλλ' ὅ,τι εἶπεν ἐνώπιον ἐνός ξένου καὶ ἰσχυροῦ ἔθνους, ἦτο καθῆκον ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς θέσεώς του, καὶ ὑπὸ τῆς πολιτικῆς διανοίας του, ἥτις τῷ ἐνέπνευσεν ὅτι καταλλήλοτερον μέσον τῆς ὑπερασπίσεως ἐνός ἔθνους εἶναι ἡ ὑπεράσπισις τῶν πολιτικῶν, εἰς οὓς τοῦτο παραδίδει τὰς ἡνίας τῆς διοικήσεώς του. Καὶ εἶναι ἀληθές ὅτι οἱ πολιτικοὶ τῆς Ἑλλάδος εἶχον καταπέσει τὸσον πολὺ πρὸ τῶν παρατηρητικῶν βλεμμάτων τῆς Εὐρώπης, ὥστε ὁ ἀντιπρόσωπός της ἔπραξε κάλλιστα ζητῶν ν' ἀνορθώσῃ τὴν ὑπόληψίν των, παραβλέπων πρὸς τοῦτο καὶ τὴν εἰλικρινεῖάν του

πρὸς τὰς προσωπικὰς του ιδέας. «Μυλόρδοι καὶ κύριοι, εἶπεν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ὀλίγα ἔτη, διήλθεν διὰ πολλῶν αὐστηρῶν δοκιμασιῶν. Πλὴν ἡ ἰδιαίτερα ἡρεμὸς εὐστάθεια καὶ ἀδιάσειστος πίστις τοῦ βασιλέως ὡς πρὸς τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος εὗρεν ἄμεσον ὑποστήριξιν ἐν τῇ ἀφοσίῳ τοῦ λαοῦ του, ἐν τῇ ζήλῳ καὶ τῇ δεξιότητι τῶν πολιτικῶν, οἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διεύθυνον τὰς τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ νοήμονι καὶ ὑπομονητικῇ ἐργασίᾳ τοῦ κ. Κουμουνδούρου, οὗτινος αἱ πρὸς τὸ ἔθνος ἐκδουλεύσεις ἤρξαντο πρὸ τῆς παρούσης γενεᾶς, ἐν τοῖς σπανίοις προτερήμασι καὶ τῇ ἀκαταπονήτῳ ἐνεργείᾳ τοῦ κ. Τρικούρη, ἐν τῇ ἱκανότητι καὶ τῇ περὶ τοῦ κ. Δελη-«λιγιάννη»... Ἐννοεῖται ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν ἀπόλυτον πίστιν εἰς τὸν γενικὸν τοῦτον πανηγυρικὸν τοῦ κ. Γενναδίου, ἡμεῖς οἵτινες γνωρίζομεν καλῶς τὴν ἀθλίαν πολιτικὴν ἥτις διέπει τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα καὶ νὰ μὴ θαυμάσωμεν τὴν ἐπιτηδειότητά του, καὶ τὸ πνευμά του, ὅπερ τῷ ὑπηγόρευσε νὰ εἴπῃ ὅ,τι ἄνω ἐξεθέσαμεν εἰς τὰ ὦτα τῆς Εὐρώπης, διὰ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν εὐμενεστέραν πρὸς τοὺς πολιτικοὺς τοῦ ἔθνους μας, ἀφ' ὧν ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ἀξιοπρέπειά του. Ἀλλ' ἡ λαμπροτέρα ἀρετὴ, ἥτις καθιστᾷ θαυμασίους τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἑλλήνος ἀγορευτοῦ, εἶναι ἡ ἀμεροληψία του. Καὶ διὰ τοῦτο καθ' ἣν στιγμὴν ὁ φίλος τοῦ κ. Κουμουνδούρου περιέγραψε διὰ τῶν λαμπροτέρων καὶ ὑψηλοτέρων χρωμάτων τὸν πολιτικὸν ἐκείνου ἀντίπαλον, ἅπαν τὸ ἀκροατήριον διεῖράσθη εἰς χειροκροτήματα, ἅτινα δὲν ἀφώρουν τόσον τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ κ. Γενναδίου, ὅσον τὴν λαμπράν, ἀξιοπρεπῆ, καὶ ἀμερόληπτον διαγωγὴν του. Ἐνεκα τούτου ἐπίσης ὁ κ. Σκίννερ ἐκλινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸς τὸ οὖς μου ψιθυρίζων μετὰ θαυμασμοῦ :

— Très bien ! Il est un vrai diplomate !

Τοιαύτη εἶναι ἡ σπουδαία καὶ εἰλικρινὴς κρίσις τοῦ ἀνταποκριτοῦ τῶν «Ἡμερησίων Νέων» ὑπὲρ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τὴν κρίσιν ταύτην τὴν δίδω εἰς δημοσιότητα ὡς τὴν ζωηρότεραν καὶ λαμπρότεραν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπευφημίαν.

Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ὁ Πρόεδρος τοῦ συμποσίου, ἀφ' οὗ προέτεινε τὴν ὑγιεῖαν τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλίας, ἠγέρθη ἵνα φέρῃ πρόποσιν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῆς Ἑλλάδος. Ὁ αἰσθηματικὸς καὶ μεγαλόνομος λόρδος προτείνων τὴν πρόποσιν ταύτην, ἐν ᾗ περιελείπετο ὅλος ὁ σκοπὸς τῆς τελετῆς ἐκείνης, ἤρξατο διὰ τῶν ὀρασιωτάτων καὶ εὐελπιστικωτάτων τούτων λέξεων : «Μυλόρδοι καὶ κύριοι, «ἐν τῇ προπόσει ταύτῃ πίνοντες, πρόκειται νὰ πῶμεν «μᾶλλον ὑπὲρ τῆς ἐλπίδος τοῦ μέλλοντος, παρὰ ὑπὲρ τοῦ «παρόντος ἢ τοῦ παρελθόντος» καὶ ἔνεκα τούτου ἐν ταῖς «ὀλίγαις λέξεσιν ἃς θὰ σᾶς ἀπευθύνω κατὰ τὴν νύκτα «ταύτην εἶναι περιττὸν νὰ θίξω τὰ παρελθόντα. Καὶ «τοῦτο μ' εὐαρεστεῖ κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον θὰ «ἦτο δύσκολον τὸ νὰ θίξῃ τις τὸ παρελθόν, χωρὶς ν' ἀ- «ναμιχθῇ ἐν τοῖς πολιτικοῖς, καὶ ἐπὶ τέλους, κύριοι, τὸ «ἑλληνικὸν ζήτημα κατ' οὐδένα λόγον πρέπει νὰ συγ- «χέσται μετὰ τῆς πολιτικῆς.» Ὑπὸ τοιούτους ὑψηλοὺς οἰωνοὺς ἀρξάμενος τοῦ λόγου του, ὁ φιλέλληνας ἀριστοκράτης, ἐξηκολούθει ν' ἀνατυλίσσῃ θαυμασίας ιδέας καὶ ν' ἀναπτύσσῃ ζωηρότατα αἰσθήματα. Αἱ γνώσεις του, ἡ κρίσις, ἡ πεῖρα καὶ ἡ καρδία του συννηνοῦντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅπως ἀποτελέσωσι διὰ τοῦ εἰλικρινοῦς ἐκείνου καὶ σπουδαιοτάτου λόγου θαυμάσιον Μωσαϊκὸν ποικίλων χα-

ρίτων. Ἀλλοτε τὸ αἶσθημά του προὔκάλει τὰ χειροκροτήματα, ἄλλοτε αἱ ἐκφράσεις του προὔκάλουν τὸν θαυμασμόν, καὶ ἐνίοτε τὸ πνεῦμά του ἐλάμβανε τόσῳ θυμηδῇ καὶ ἱλαρὰν πτῆσιν, ὥστε ὁλόκληρον τὸ ἀκροατήριον δὲν ἤδυνάτο νὰ κρατήσῃ τοὺς γέλωτας διὰ τὰς προσφυστάτας παραβολὰς του, καὶ τὰ ἐπιτυχέστατα σκώμματα του. Ἡ ἀγόρευσις τοῦ λόρδου Rosebery δὲν ἦτο ζωηρὰ καὶ μονότονος, ἀλλὰ πλήρης εὐχρέστου ποικιλίας, συνισταμένης εἰς τὸν ἀβίαστον συνδυασμὸν διαφορῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐλικνίζετο μαλθακῶς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀκροατηρίου. Ἐνίοτε ὁ ἀγορητὴς λαμβάνει ἀποφθεγματικὸν ὕψος, καὶ διὰ τοῦ ἀπερίττου ὕψους, ὅπερ διαχειρίζεται τόσῳ θαυμασίως ὁ Οὐγκῶ, ἐκφράζει δι' ὀλιγίστων λέξεων τὰς μεγαλειτέρας ιδέας. «Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑπερμέτρου χαρᾶς, λέγει εἰς ἓν μέρος, δὲν εἶναι ὁ λόγος, ἀλλ' ἡ σιγή.» Ἀλλαχοῦ τὸ πολιτικὸν του φρόνημα ἐκρήγνυται, καὶ ἰδοὺ ἀφίεται εἰς θερμὸν ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τῶν φιλελευθέρων, καὶ προσφέρει μετ' εὐγνωμοσύνης τὰ ὀνόματα τοῦ Γκόσσεν, τοῦ Γράμβιλ καὶ τοῦ Καρόλου Δίλκε, ἐν ᾧ πρὸ τοῦ τελευταίου τούτου ὀνόματος, ὅπερ ὑπῆρξε τὸ σύνθημα τῆς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐνεργείας, τὸ ἀκροατήριον ἀναπέμπει ζωηρὰς ἐπευφημίας. Εἶτα ἀπαγγέλλει τὸ περίφημον λατινικὸν ἀπόφθεγμα, ὅπερ ἐκφράζει τὴν ἠθικὴν νίκην τῆς Ἑλλάδος κατὰ τῆς νικησάσης Ρώμης, καὶ τέλος ἀναλαμβάνει ποιητικώτατον ὕψος, κ' ἐν μέσῳ ῥαγδαίων καὶ παρατεταμένων χειροκροτημάτων, καταλήγει ἐκφράζων τὴν πεποίθησιν του ὅτι ἡ μόνη φιλοδοξία τῆς Ἑλλάδος θὰ σύγκειται εἰς τὸ νὰ ὀδηγῇ τὸ ἄρμα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν φώτων, καὶ εἰς τὸ νὰ διαλάμπῃ ἄπωθεν ὡς στήλη πυρὸς ἐν τῷ ζόφῳ τῆς Ἀνατολῆς.

Εἶτα λαμβάνει τὸν λόγον ὁ κόμης Dalhousie, νεαρὸς ἀριστοκράτης τῆς Σκωτίας, ὅπως φέρη πρόποσιν ὑπὲρ τῆς ἐλληνικῆς Ἐπιτροπῆς. Ὡς μοι παρατηρεῖ λίαν προσφυῶς ὁ κ. Σκίνερ, ἡ ἀγόρευσις τοῦ δευτέρου τούτου λόρδου δὲν φέρει τὸν ποικίλον καὶ ἐπαγωγὸν χαρακτῆρα τῆς τοῦ προλαλήσαντος, ἀλλ' ὑπερέχει ταύτης ἀφ' ἑτέρου κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ λεκτικοῦ καὶ τὴν σφοδρότητα τῆς ἐκφράσεως, αἱ ιδιότητες δὲ αὗται συνέχονται στενῶς μετὰ τοῦ ναυτικοῦ βίου, ὃν κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ πολυμαθοῦς γείτονός μου, διήγαγεν ὁ ζωηρὸς ἐκεῖνος Σκώτος. Μετ' αὐτὸν ἡγήθη ὅπως ἀπαντήσῃ ὁ κ. Ἀρθούρος Ἀρνολδ, μέλος τοῦ Κοινοβουλίου καὶ πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς. Καὶ μετὰ τὴν βραχεῖαν πλὴν εὐγλωττον αὐτοῦ ἀπάντησιν, ἕτερον μέλος τοῦ Κοινοβουλίου ὁ κ. Shaw-Lefevre, προέτεινε διὰ θαυμασίου καὶ ἱστορικωτάτου προλόγου, ὑπὲρ τῶν ἐν φιλολογίᾳ καὶ τύπῳ φίλων τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν πρότασιν δὲ ταύτην ἀπήντησαν καταλληλότερα οἱ κ. κ. Sala καὶ Clayden.

* * *

Ἡ μεγαλοπρεπὴς μουσικὴ τῆς αἰθούσης, ἀνέτεινεν ἤδη τὸν ἐλληνικὸν ὕμνον πρὸς τὸν Λόρδον Βύρωνα, καὶ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τούτου, ὁ σὺρ Γεώργιος Campbelle μέλος τοῦ Κοινοβουλίου ἡγήθη καὶ ἔφερε πρότασιν ὑπὲρ τῶν παρακαθημένων ἐν τῷ συμποσίῳ (The Guests of the Greek committee.) Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην ἀπήντησαν ὁ εὐγενὴς κόμης Shaftesbury, ὁ σοφὸς καθηγητὴς κ. Σμιθ, καὶ ὁ ἡμέτερος κ. Βαλιέρης. Δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐνδιατρίψωμεν ἐπ' ὀλίγον περὶ τὸν τελευταῖον τούτον, ὅστις μετὰ τοῦ κ. Γενναδίου, ὑπῆρξεν ὁ μόνος Ἕλληνας ὅστις ἐκρίθη διὰ τῆς ἀγορεύσεώς του ἐν τῷ συμποσίῳ ἐκεῖνον.

Ὁ κ. Βαλιέρης δὲν κατέχει μόνον ἐν τῷ χαρακτῆρί του τὴν πρακτικότητα τοῦ διακεκριμένου ἐμπόρου, ἀλλ' ἐπιδεικνύει ἐκάστοτε ὅλας τὰς λαμπρὰς ιδιότητας τοῦ ἀνεπτυγμένου πνεύματος, καὶ τὰς εὐρείας καὶ ὑψηλὰς ιδέας τοῦ ἐπιστήμονος. Καὶ ἄλλοτε ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ σπουδάσω καὶ ἐκτιμῶ τὰ πνευματικὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἀξιότιμου τούτου ἀνδρός, ἀλλὰ κυρίως εἶδον νὰ διαλάμπωσι ταῦτα κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τοῦ μεγαλοπρεποῦς συμποσίου, καθ' ἣν ὁ κ. Βαλιέρης διὰ τῆς ἀξιοπρεποῦς ποιήσεώς του, διὰ τοῦ ἐμβριθοῦς ἄμα καὶ γλυκεροῦ τόνου τῆς φωνῆς του, διὰ τῆς εὐκρινείας τῶν ιδεῶν του, διὰ τῆς βαθύτητος τῆς κρίσεώς του, καὶ διὰ τῆς γαλήνης τοῦ χαρακτῆρός του, ἀπέδειξεν ὅτι τὸ ἐμπόριον δὲν ἀποκλείει τὰς ιδέας καὶ ὅτι ἡ Ἑλλὰς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ὑλικωτάτῃ κοινωνίᾳ τοῦ Λονδίνου ἔχει τέκνα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὁποίων δύναται νὰ καυχᾶται.

* * *

Ἐπὶ τέλους ὁ κ. Chesson προέτεινεν ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ Προέδρου Λόρδου Rosebery, ὅστις ἀπήντησεν εὐχαριστῶν ἐν βραχεῖ, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ ὁμήγυρις ἤρχισε νὰ ἀποσύρῃται τῆς αἰθούσης. Πρὸς τὸ βάθος τοῦ ἀντιθαλάμου εἶχε παραταχθῇ μεγάλη τράπεζα, πεπληρωμένη κυπέλων, παρ' αὐτὴν δὲ εἶχε συναχθῇ ἡ πλὴθὺς τῶν θεραπόντων, πρὸς χορηγίαν τοῦ καφέ, καθ' οὗ κυματηδὸν οἱ συνδιαιτημόνες διωργάνιζον ἐπίμονον πολιορκίαν. Εἶχον καθορθῶσι μεθ' ἐνὸς φίλου μου νὰ λάβωμεν δύο κύπελλα, καὶ ἀπεσυρόμεθα μετὰ προσοχῆς πρὸς τι ἀνάκλιντρον πρὸς πλείονα ἀπόλαυσιν τοῦ ἐρατεινοῦ ἀφροψήματος, ὅτε συγκρουόμεθα πρὸς τὸν Λόρδον Πρόεδρον, προσεγγίζοντα ἐπίσης τὴν τράπεζαν δι' ἄγραν καφέ. Ὁ φίλος μου τὸν ἐπλησίασε οἰκειότατα, καὶ μετὰ τοῦ δημοκρατικοῦ ἐκεῖνου ὕψους, ὅπερ εἶναι ἰδιαίτον εἰς πάντα Ἕλληνα, τῷ προσέφερε τὸ κύπελλον του.

— My lord ! τῷ λέγει ἀδελφικῶς, σᾶς παρακαλῶ λάβετε τὸ ἐδικόν μου.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐξεπλάγην διὰ τὸ τοιοῦτον θάρρος τοῦ συντρόφου μου, ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς μου κατέστη θάμβος, ὅταν εἶδον τὸν μέγαν ἀριστοκράτην δεχόμενον μετ' ἄκρας εὐαρεσκείας τὴν περίεργον προσφορὰν τοῦ ἀγνώστου ἐκεῖνου εἰς αὐτὸν προσώπου.

Ὅποσον ἰσχυρὰ εἶναι ἡ ἐπήρεια τοῦ Φιλελληνισμοῦ !

* * *

Κατ' ἤλθον εἰς τὸ ἰσόγειον, μετὰ τοῦ αὐτοῦ φίλου μου, καὶ ἀφοῦ ἐλάβομεν ἐκεῖθεν τοὺς ἐπενδύτας καὶ τοὺς πῖλους μας, ἐξήλθομεν τοῦ μεγάρου, καὶ ἐπανεύρομεν τὸν ἀναμένοντα μεταξὺ πλείστων ἄλλων δῖφρον μας. Μετὰ τινα δὲ χρόνον ἐρρίφθημεν εἰς τὸ μέσον τῆς συνοικίας μας, εἰς τὴν γαληνιαίαν καὶ ἀξιοπρεπεῖ ἔκτασιν τοῦ περικαλλοῦς Bayswater.

* * *

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ ἐπίσημον ἐκεῖνο συμπόσιον, ὅπερ θὰ ἡδυνάμην ν' ἀποκαλέσω ἐντελές, ἐὰν δὲν παρετήρουν ἐν αὐτῷ σπουδαίαν τινα ἑλλειψιν. Ὁ σεβαστὸς Γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, ἐν ἐκ τῶν ἀξιοπρεπεστέρων καὶ πατριωτικωτέρων μελῶν τῆς ἐνταῦθα ἐλληνικῆς κοινωνίας, ὁ ἀξιότιμος κ. Σπάρτακλῆς ἀπῆν ἐκ τοῦ συμποσίου. Ὑφ' ὧν παρετηρήθη μετὰ θλίψεως ἡ ἀπουσία τοῦ καλλίστου

αὐτοῦ ἀνδρὸς, οὕτινος τὸ ἐν Ἀγγλίᾳ στάδιον συνέχεται μετὰ τῶν ἐνθερμοτέρων ὑπηρεσιῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα, καὶ μετὰ τοῦ ζωηροτέρου πρὸς τὸ ἔθνος μας αἰσθήματος. Δὲν ἐπιθυμῶ ἐνταῦθα νὰ θίξω καὶ ἀνατυλίξω σκανδαλώδη τινὰ ζητήματα προελθόντα βεβαίως, ἐκ παρεξηγήσεως, καὶ ἅτινα ἐτάραζαν πρό τινας καιροῦ ὅλους τοὺς ἐνταῦθα ἑλληνικοὺς κύκλους. Δὲν θέλω νὰ μειώσω οὐδόλως τὴν λαμπρὰν ἐντύπωσιν ἣν πρέπει νὰ παράσχη ἡ εἰλικρινὴς ἀπεικόνισις ἣν εἰς τὰς ἀνωτέρω σελίδας διέγραψα ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλάδος. Γνωρίζω ὅτι ὁ κ. Γεννάδιος, εἶναι ἀνὴρ πλήρης μεγάλων ἠθικῶν κεφαλαίων, καὶ εὐγενεστάτων ἀρετῶν. Τὸν κ. Γεννάδιον, εἰμι βέβαιος ὅτι ἡ μεγάλη σύνεσις του, κωλύει ἀπὸ τῆς ἀναμίξεως εἰς εὐτελεῖς κινήματα, καὶ ἔχω πεποιθήσιν ὅτι τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ ἐξαιρέτου τούτου προσώπου, ἀποτρέπουσιν ἀπὸ πάσης ἀλόγου μνησικακίας ἢ ἀγενούς ἐκδικήσεως. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τὰ αὐτὰ διὰ τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν. Δὲν δύναμαι παρὰ νὰ ψέξω τὴν κυβέρνησιν ταύτην, ἥτις χωρὶς νὰ ἐκφράσῃ ἀκριβῶς τὰς αἰτίας, χωρὶς νὰ καταμετρήσῃ ἐντελῶς τὰ ἀποτελέσματα, προέβη εἰς κίνημα, ὅπερ διήγειρε κατ' αὐτῆς μέγα μέρος τῆς ἐνταῦθα ἑλληνικῆς παροικίας, καὶ χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ μετὰ ποίου ζήλου καὶ μετὰ ποίας προθυμίας ἐξεπλήρου ὁ κ. Σπάρταλης τὸ μέγα καὶ βαρὺ καθήκον τοῦ γενικοῦ προξένου, ἐπέφερε τὴν παῦσιν τοῦ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης. Ἡ εἰδησις αὕτη, ἣν ἐσχάτως ἔμαθον, εἶναι τοιαύτη, ὥστε δυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω εἰς αὐτὴν ἀκόμη, καὶ περιμένω νὰ μάθω τὰς λεπτομερείας τῆς. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐὰν ὁ κ. Σπάρταλης δὲν ἐταράχθῃ κατ' ἐλάχιστον ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου γεγονότος ὅπερ τὸν ἀπήλλαξεν ὁμολογουμένως μεγίστου ἄχθους, οἱ πλεῖστοι ὅμως τῶν ἐνταῦθα ἑλλήνων εἶναι πλήρεις ἀγανακτήσεως καὶ θλίψεως διὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ μεγαλειότερου προστάτου των καὶ τοῦ αἰσθηματικωτέρου πατριώτου των ἀπὸ τῆς προξενικῆς θέσεως, ἥτις ὑπέστη ἤδη δυσαναπλήρωτον κενόν.

Κατὰ συνέπειαν ὧν τούτων δὲν δύναμαι ἢ νὰ καταδικάσω τὴν πρὸς τὸν κ. Σπάρταλην ἄδικον ταύτην διαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, καὶ μόνης τῆς Κυβερνήσεως ταύτης, καθόσον εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς εὐγενούς αὐταπαρνήσεως τοῦ ἐνταῦθα ἀντιπροσώπου τῆς. Ἀποκαλῶ δὲ τὴν τοιαύτην διαγωγὴν ἄδικον, καθόσον δὲν ὑπάρχει οὐδεμία σταθερὰ βάσις ἐφ' ἣς αὕτη νὰ στηρίζεται. Δύναμαι δὲ νὰ διαβεβαιώσω θετικώτατα ὅτι εἰς τὰ ἐσχάτως διατρέξαντα ἐνταῦθα σκανδαλώδη γεγονότα ἅτινα ἐγέννησε μία ἀπλὴ παρεξήγησις, ὁ κ. Σπάρταλης προσωπικῶς δὲν ἔλαβεν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον μέρος, ἀλλ' ἀπεναντίας κατέστη ἀντικείμενον θαυμασμοῦ ἕνεκα τῆς λαμπρᾶς ἀπαθοῦς διαγωγῆς του. Ἡ δὲ πρὸς τὸν κάλλιτον αὐτὸν ἄνδρα γενομένη προσβολὴ εἶναι ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς μὴ παρευρέσεώς του ἐν τῷ συμποσίῳ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιγραφὴν ἐνόμισα καθῆκον, νὰ προσθέσω τὴν ἑλλειψιν ταύτην, καὶ ν' ἀναφέρω τοὺς λόγους τῆς, καὶ τὴν ὀρθότητά των λόγων τῆς ν' ἀποδείξω. Ἐννοῶ ὅτι τ' ἀνωτέρω δὲν ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς τέρμα τῶσφ γενικῆς περιγραφῆς, ἀλλ' ἐθεώρησα ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῶν περιστάσεων, ὑπὸ τῆς ἠθικῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ δικαίου, τὸ νὰ ὑποστηρίξω τὴν ὑπόληψιν ἀνδρὸς, ὃν οὕτως γινώρίζω προσωπικῶς, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὰ προτερήματα ἀνομολογεῖ τὸ Δονδίνον.

TIMESON.

ΑΡΤΟΝ ΣΠΗΤΙΚΟΝ

Τὸ παρὰ τὸν Σταθμὸν τοῦ Σιδηροδρόμου ἐν τῇ Ὁδῷ Ἑρμού

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΡΤΩΝ ΚΑΙ ΖΥΜΑΡΙΚΩΝ

Α. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ

κατασκευάζει διὰ μηχανῆς εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀγορᾶς τιμῆς ψωμί λαχταριστὸν, ἀπὸ καθαρὸν σιμιγδάλι, χωρὶς φαρῖνα, σωστὴ ὁκᾶ καὶ ὅταν εἶναι καὶ δύο ἡμερῶν, γλυκύτατον καὶ μετὰ δύο ἡμέρας, χωρὶς νὰ χάνῃ τὴν οὐσίαν του.

ΠΡΟΣ τούτοις κατασκευάζει πρώτης ποιότητος ζυμαρικὰ, **Μακαρόνι, Φιδὲ** κτλ.

Κάμνει ἀποστολὰς καὶ διὰ τὰς ἐπαρχίας

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ δύο, ἐν εἰς τὴν Παλαιὰν Ἀγορὰν εἰς τὸ Λαχανοπωλεῖον **Παππανικολάου** (Καμπούρη) καὶ ἄλλο ἐν τῇ Ὁδῷ Ἑρμού ἀπέναντι τοῦ Καταστήματος Μαϊφάρτ.

ΚΑΙ κάρρα μὲ τὸν κώδωνά των διὰ τὰς συνοικίας.

[ΣΤ'—]4

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ Ὁδὸς Σταδίου

(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ, ἀρώματικοί, λεπτοί, ἡ ποίησις τῶν τραπεζῶν, ἰδίως μὲ τὰ φρούτα, **ἀπαράμιλλοι.**

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ, πλήρεις ζωῆς, δυναμωτικοί, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, **ἄδολοι.**

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μόνον **90** λεπτ.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον **1** δραχ.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Ἀποθήκην διότι ἡ δημοτικότης τῶν οἶνων αὐτῶν προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Κεντρικὴ Ἀποθήκη

Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

[Ε, —1]

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ καὶ ΚΟΤΣΙΑ

Ἀθῆναι.—Ὁδὸς Ἑρμού

Ἄπαντα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης εἰς τιμὰς μετρίας.

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτῆρια στιγμιαίως

διὰ τελειοτάτης μηχανῆς ὡς καὶ χαλκογραφημένα.

Χαράσσονται παντὸς εἶδους σφραγίδες, ὡς καὶ ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν ἐκτυπούμεναι εἰς διάφορα χρώματα.

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ τῶν καταστίχων ἀρίστης κατασκευῆς τοῦ σπουδαίου καταστήματος Edler I. Krische τοῦ Ἀννοβέρου.

ΜΟΝΗ ΑΜΟΘΗΚΗ διὰ χονδρικὰς πωλήσεις τοῦ Ἀληθοῦς σιγαροχάρτου JOB τοῦ οἴκου JEAN BARDOU τῆς Γαλλίας.

[30—24]